

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **D. Š.**
zastoupena Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem
sídlem Malická 11, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **Kárná komise II. stupně zřízená v Ministerstvu vnitra**
sídlem Jindřišská 34, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2020, č.j. MV-88392-3/OSK-2020

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2014 Sb. (dále jen „*správní řád*“) změněno rozhodnutí kárné komise I. stupně zřízené v Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje se sídlem v Plzni čj. KHSPL 10482/2020 ze dne 27. 4. 2020 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) tak, že ve výroku II byla zrušena slova „tj. o částku 4 653 Kč“ a ve zbytku bylo prvoinstanční rozhodnutí podle § 90 odst. 5 *správního řádu* potvrzeno.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně svou žalobu odůvodnila čtyřmi okruhy žalobních bodů.
3. V prvním okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že posuzované řízení trpělo procesní vadou spočívající v tom, že v oznámení o zahájení kárného řízení absentovala detailní kvalifikace kárného provinění, kdy toto žalobkyni znemožňovalo vést účinně svou obranu, neboť jí nebylo zřejmé, kterou z povinností měla konkrétně porušit, resp. jaké další porušení povinností by mohla kárná komise I. stupně v popsáném skutku spatřovat. Kárná komise I. stupně v průběhu řízení změnila právní kvalifikaci skutku, resp. ji upřesnila, aniž o tom uvědomila žalobkyni před vydáním svého rozhodnutí tak, aby mohla žalobkyně předvídat její další postup a případně uplatnit další svá procesní práva, a to bez ohledu na to, že se žalobkyně vyjádřila k podkladům pro vydání rozhodnutí.
4. V druhém okruhu žalobních námitek žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože se žalovaná nevypořádala s tvrzením žalobkyně, že povinnosti podle ust. § 77 odst. 1 písm. c), n) a t) zákona č. 234/2014 Sb. (dále jen „*zákon o státní službě*“) nemusí státní zaměstnanec dodržovat, pokud nevykonává službu. Podle žalobkyně z pouhé e-mailové adresy X. a ze skutečnosti, že žalobkyně e-mail odeslala ze služebního počítače na svém pracovišti, nelze učinit spolehlivé zjištění, že se nemohlo jednat o soukromý e-mail. Rozhodující je až obsah emailu, který začíná oslovením „Dobrý den pane ministře“. Je nepřípustné, aby se s obsahem doručované zprávy seznamoval a dál ji šířil kdokoli, jemuž adresát k tomu nedal svolení, kdy v kárném řízení nebylo zjištěno, že by ministr předal e-mail příslušným státním zaměstnancům, aby jej mohli využít pro podnět k zahájení kárného řízení se žalobkyní. E-mail žalobkyně měl soukromou povahu, neboť obsahoval její soukromou prosbu promluvit si s ministrem zdravotnictví, kdy žalobkyně nechtěla svým e-mailem vyvolat pohoršení u dalších státních zaměstnanců. Kdyby bylo respektováno tajemství obsahu e-mailu určeného pouze ministru zdravotnictví, pak by nedošlo k jeho dalšímu šíření. Samotný adresát e-mailu jej zřejmě podle žalobkyně ani neobdržel. E-mail žalobkyně posloužil některým státním zaměstnancům k její perzekuci, aniž by jí bylo dosaženo účelu, který žalobkyně skutečně zamýšlela, tj. projednat svůj názor na další činnost Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje se sídlem v Plzni s ministrem zdravotnictví.
5. Předmětem třetího okruhu žalobních námitek bylo pominutí materiálního znaku

kárného provinění, tj. společenské škodlivosti. Správní orgány se ve svém rozhodnutí vůbec nezabývaly tím, k jaké míře poškození ze strany žalobkyně jejím e-mailem došlo, jaký veřejný zájem a jakým způsobem utrpěl, popř. zda došlo k narušení či jen ohrožení výkonu služby. Ani sám Mgr. Bc. J. K., který se v e-mailu žalobkyně spatřuje, neuvedl, jaké následky u něj e-mail vyvolal, resp. zda u něho došlo k nějakému poškození. Žalobkyně odkázala na metodický pokyn náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 3/2016 ze dne 12. 10. 2016, kterým bylo stanoveno, že posouzení společenské škodlivosti kárného provinění dle individuálních okolností případu musí být součástí odůvodnění rozhodnutí.

6. Ve čtvrtém okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že žalovaná v napadeném rozhodnutí neuvedla k tomu, že je jí známo, že po zproštění výkonu služby MUDr. P. T. byl zastupováním ředitele Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje se sídlem v Plzni pověřen Mgr. Bc. J. K., zda je jí tato skutečnost známá z její úřední činnosti nebo na základě případného důkazu, který si sama opatřila (kdy v takovém případě neposkytla žalobkyni možnost se s tímto případným důkazem se seznámit).
7. Žalobkyně žádala, aby soud zrušil napadené i prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě konstatovala, že spáchání stíhaného skutku bylo prokázáno, kdy žalobkyně nepopírá odeslání předmětného e-mailu. Znění e-mailu prokazuje pak porušení povinnosti zachovávat pravidla slušnosti vůči představenému ze strany žalobkyně, přičemž zákon o státní službě v § 77 odst. 1 písm. n) výslovně ukládá státnímu zaměstnanci povinnost zachovávat pravidla slušnosti vůči představeným, jakož i jiným zaměstnancům.
9. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaná s odkazem na str. 7 napadeného rozhodnutí uvedla, že v oznámení o zahájení kárného řízení byl řádně vymezen předmět řízení, tj. popis skutku, v němž je spatřováno kárné provinění, a důvod, proč je řízení zahajováno, kdy přesné právní posouzení věci v oznámení o zahájení kárného řízení není nezbytné, neboť detailní kvalifikace kárného provinění se v závislosti na shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí může v průběhu kárného řízení měnit. V postupu kárné komise I. stupně, která oproti oznámení o zahájení kárného řízení upřesnila právní kvalifikaci kárného provinění účastnice řízení, žalovaná neshledala pochybení. Žalovaná zdůraznila, že žalobkyní vytčená vada nemohla ovlivnit obranu žalobkyně, protože nebylo pochyb o tom, pro jaký skutek je kárné řízení vedeno.
10. K druhému žalobnímu bodu žalovaná s odkazem na str. 8 napadeného rozhodnutí a rozsudek Krajského soudu v Praze, čj. 48 A 115/2016-102 ze dne 11. dubna 2019 uvedla, že státní zaměstnanec je podle § 77 odst. 1 písm. o) zákona o státní službě povinen plně využívat služební dobu k výkonu služby, přičemž předmětný e-mail byl žalobkyní odeslán ve služební době. Předmětný e-mail nemohl být soukromé povahy, neboť byl odeslán ze služebního e-mailu žalobkyně na obecnou adresu pro komunikaci veřejnosti s Ministerstvem zdravotnictví „X.“, a to ve služební době a ve věci týkající se služby. Na uvedeném posouzení dle žalované nic nemění oslovení uvedené v tomto e-mailu, tedy „Dobrý den pane ministře“, neboť nelze očekávat, že každý obdobný e-

mail bude vyřizovat přímo ministr zdravotnictví, ale naopak lze očekávat, že bude přidělen k vyřízení příslušnému organizačnímu útvaru, resp. zaměstnanci Ministerstva zdravotnictví dle jeho gesce. Dle žalované pak zároveň lze předpokládat, že by předmětný e-mail byl předmětem kárného řízení i v případě, kdy by byl předán přímo ministru zdravotnictví, který by ho rovněž mohl (a vzhledem k jeho obsahu zřejmě i měl) postoupit k vyřízení státnímu tajemníkovi v Ministerstvu zdravotnictví, jak tomu bylo v tomto případě. Dle názoru žalované je bezpředmětné, že e-mail obsahoval i žádost žalobkyně o osobní setkání s ministrem, neboť zároveň obsahoval i dehonestující výrazy směřující vůči Mgr. Bc. J. K. Pokud bylo účelem předmětného e-mailu projednání názoru žalobkyně na další činnost Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje se sídlem v Plzni s ministrem zdravotnictví, mohla tak učinit i v mezích slušnosti.

11. K třetímu žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že odesláním předmětného e-mailu došlo k narušení lidské důstojnosti a osobní cti. V daném případě tedy došlo k narušení veřejného zájmu na obecné ochraně cti každého člověka. I když v daném případě nemuselo dojít k výrazné újmě způsobené předmětným e-mailem Mgr. Bc. J. K., nelze odhlédnout od výše uvedeného ohrožení jeho důstojnosti a osobní cti. Skutečnost, že předmětný e-mail neměl pro jmenovaného větší následky, se promítla i v uloženém kárném opatření, neboť v případě větších následků jednání žalobkyně by bylo na místě uložení přísnějšího kárného opatření.
12. Ve vztahu ke čtvrtému okruhu žalobních námitek žalovaná uvedla, že skutečnost, že byl Mgr. Bc. J. K. pověřen zastupováním ředitele Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje se sídlem v Plzni, je žalované známa z její úřední činnosti, respektive z úřední činnosti předsedkyně kárné komise II. stupně zřízené v Ministerstvu vnitra, která působí v rámci sekce pro státní službu Ministerstva vnitra, a je jí situace v rámci tohoto služebního úřadu známa. V rámci odvolacího řízení tedy nebyl prováděn žádný důkaz, s nímž by měla být žalobkyně seznámena, neboť tato skutečnost je žalobkyni, jako státní zaměstnankyni jmenované na služebním místě ředitelky odboru hygieny obecné a komunální Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje se sídlem v Plzni rovněž nepochybně známa.
13. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

14. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.
15. Zástupce žalobkyně poukázal na to, že kdyby e-mail žalobkyně neobsahoval vulgarismy, šlo by o věcnou zprávu, jíž žalobkyni šlo o směřování Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje se sídlem v Plzni (dále jen „KHS“). Dále zdůraznil, že v demokratickém právním státě nemá místo kult osobnosti a s ním spojená persekuce.
16. Žalobkyně sama před soudem uvedla, že e-mail odeslala v emočně vypjaté době, kdy zveřejnění e-mailu nepředpokládala. E-mailem se jen domáhala vysvětlení, proč se stal zástupcem ředitele KHS zrovna člověk bez odborných a manažerských zkušeností a s bydlištěm na úřední adrese.
17. Žalovaná zdůraznila, že právě vulgarismy v dopise žalobkyně byly předmětem stíhaného kárného provinění a že schopnosti zástupce ředitele KHS jsou pro posouzení

věci irelevantní. Dodala, že se zásadami demokratického právního státu je žalobkyní zvolená forma vyjadřování v e-mailu v rozporu. Pokud jde o škodlivost stíhaného jednání žalobkyně, spočívá podle žalované v zásahu do chráněného zájmu na cti a dobré pověsti člověka, přičemž žalovaná odkázala na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde vymezila, že jednání žalobkyně bylo škodlivé právě proto, že nebylo slušné a bylo v rozporu se zásadou zachování lidské důstojnosti a osobní cti.

V.

Posouzení věci soudem

18. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

19. Žaloba je nedůvodná.
20. Z kárného spisu zjistil soud následující skutečnosti.
21. Dne 12. 8. 2019 v 11:30 hodin odeslala žalobkyně ze své služební emailové schránky X. e-mailovou zprávu na e-mailovou adresu verejnost@mzcr.cz s označeným předmětem „prosba“ tohoto znění: *„Dobrý den pane ministře, chtěla bych s vámi mluvit. Dějou se tady věci, které jsem si myslela že nejsou možné. Byl jste označen pracovníky MZ že za tím stojíte a podporujete to. A vy jste ten kdo to chtěl. Asi víte že byl postaven mimo službu ředitel KHS MUDr. P. T. asi víte proč. Na jeho místo byl jmenován člověk který je tady rok nic neumí a jen se mstí. Bydliště má na úřadě takže nám velí úředně bezdomovec. Je to blb. Prosím jestli existuje jen nějaká malá spravedlnost nenechte toho debila vládnout prosím!!!!!!!!!!!! Myslíte že takový člověk může mít přístup ke státním penězům. Prosím o odpověď Š. D.“*
22. Státní tajemník Ministerstva zdravotnictví jakožto nadřízený ředitele KHS žalobkyni odpověděl emailovou zprávou ze dne 22. 10. 2019.
23. Oznámením čj. KHSPL 00603/2020 ze dne 13. 1. 2020 prvostupňový orgán zahájil kárné řízení žalobkyně pro kárné provinění podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě, jehož se měla žalobkyně dopustit tím, že jako ředitelka odboru hygieny obecné a komunální odeslala předmětnou e-mailovou zprávu ze služební e-mailu ve služební době ministru zdravotnictví, kdy takto komunikovala bez vědomí služebního orgánu KHS s nadřízeným služebním úřadem způsobem vykazujícím zjevné znaky porušení pravidel etiky a slušného chování ze strany státního zaměstnance ve vztahu k vedoucímu služebního úřadu.
V emailovém podání bylo totiž doslovně uvedeno: *„Asi víte, že byl postaven mimo službu ředitel KHS MUDr. P. T. asi víte proč. Na jeho místo byl jmenován člověk který je tady rok nic neumí a jen se mstí. Bydliště má na úřadě takže nám velí úředně bezdomovec. Je to blb. Prosím jestli existuje jen nějaká malá spravedlnost nenechte toho debila vládnout prosím!!!!!!!!!!!!“* Takto popsany skutek byl v oznámení kvalifikován jako zaviněné

porušení služební kázně ve smyslu § 77 odst. 1 zákona o státní službě.

24. Dne 27. 1. 2020 se před prvostupňovým orgánem konalo jednání, kde žalobkyně soustředila svou obranu do tvrzení, že předmětný e-mail měl soukromý charakter, byť byl odeslán ze služební schránky, nešlo o výkon služby, a proto nebyl porušen § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě. Žalobkyně se na ministra obrátila pouze s neúředním podnětem a prosila o schůzku s ministrem za účelem konzultace o situaci v KHS v Plzni, nešlo o podání ministerstvu, ale email ministrovi.
25. Ve věci byl prvostupňovým orgánem vyslechnut státní tajemník Ministerstva zdravotnictví Mgr. S. M. a zástupce ředitele KHS Mgr. J. K. Mgr. K. uvedl, že se cítí být emailem žalobkyně uražen, protože o něm uvedla, že je blb a debil, nic neumí a jen se mstí. Žalobkyně se v prvostupňovém řízení vyjádřila písemně dne 30. 3. 2020 mj. tak, že e-mail zaslala jako pracovník KHS za účelem získat vysvětlení dané situace panem ministrem.
26. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou, že jako ředitelka odboru hygieny obecné a komunální odeslala předmětnou e-mailovou zprávu ze služebního e-mailu ve služební době ministru zdravotnictví, kdy takto komunikovala bez vědomí služebního orgánu KHS s nadřízeným služebním úřadem způsobem vykazujícím zjevné znaky porušení pravidel etiky a slušného chování ze strany státního zaměstnance ve vztahu k vedoucímu služebního úřadu.
Takto popsany skutek byl prvostupňovým rozhodnutím právně kvalifikován jako nedbalostní porušení služební kázně ve smyslu § 87 zákona o státní službě, neboť žalobkyně porušila povinnosti vyplývající jí z § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě a služebního předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 13/2015 ze dne 14. 12. 2015, tj. kárné provinění státního zaměstnance podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě. Žalobkyni bylo za to uloženo kárné opatření snížení platu o 10 % tj. o částku 4 653 Kč na dobu 2 měsíců.
27. K odvolání žalobkyně bylo napadeným rozhodnutím změněno prvoinstanční rozhodnutí tak, že byla zrušena slova „tj. o částku 4 653 Kč“ a ve zbytku bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.
28. Soud vyšel z následující právní úpravy ve znění účinném ke dni 12. 8. 2019.
29. Podle § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě je státní zaměstnanec povinen zachovávat pravidla slušnosti vůči představeným, ostatním státním zaměstnancům a zaměstnancům ve správním úřadu a při úředním jednání.
30. Podle § 77 odst. 2 zákona o státní službě je povinen státní zaměstnanec dodržovat povinnosti podle odstavce 1 písm. a) a h) až k), i když nevykonává službu.
31. Podle § 87 zákona o státní službě se služební kázní rozumí řádné plnění povinností státního zaměstnance vyplývajících mu z právních předpisů, které se vztahují ke službě v jím vykonávaném oboru služby, ze služebních předpisů a z příkazů.
32. § 88 zákona o státní službě stanoví, že zaviněné porušení služební kázně je kárným proviněním (odst. 1) a že státní zaměstnanec odpovídá za kárné provinění (odst. 2).
33. Podle § 89 odst. 1 zákona o státní službě lze za kárné provinění lze uložit státnímu zaměstnanci kárné opatření.

34. První okruh žalobních námitek není důvodný.
35. Podle § 159 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 160 zákona o státní službě se v řízení o kárné odpovědnosti postupuje podle správního řádu.
36. Podle § 46 odst. 1 správního řádu musí oznámení o zahájení kárného řízení obsahovat mj. předmět řízení.
37. Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 1 Afs 58/2009 – 541 ze dne 31. 3. 2010, publ. ve Sb. NSS pod č. 2119/2010, vysvětlil, že předmět řízení musí být v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit. Správní orgán může v průběhu řízení zahájeného z moci úřední upřesnit jeho předmět, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. Správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit.
38. V rozsudku ze dne 3. 6. 2015 čj. 6 As 266/2014 – 41 pak Nejvyšší správní soud uvedl, že *„K určitosti předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu se Nejvyšší správní soud již několikrát vyjadřoval, například v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002 - 34, v němž konstatoval, že z oznámení musí být „patrné, kdo je činí a které věci se týká, neboť jen tak je zaručeno právo účastníka se v daném řízení účinně hájit. (...) Vymezení skutku, pro který je řízení zahájeno, musí mít určitý stupeň konkretizace, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno; v sankčním řízení i to, jaký postih za dané jednání brozí.“ (...) Mezi skutkem vymezeným v oznámení o zahájení sankčního správního řízení, jímž se každé sankční řízení více či méně formálním způsobem zahajuje, a popisem skutku v konečném rozhodnutí ve věci, musí existovat alespoň v podstatných rysech soulad. Nejvyšší správní soud to vyjádřil v rozsudku ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009 - 149, tak, že „mezi vymezením skutku, pro který je zahajováno sankční správní řízení, a popisem tohoto skutku v následném meritorním rozhodnutí nemusí existovat naprostá shoda, neboť v průběhu řízení mohou některé dílčí skutečnosti teprve vyplynout najevo či může jinak dojít ke korektuře původních skutkových předpokladů. Pokud však je v průběhu řízení zjištěn určitý aspekt jednání, který „obviněnému“ dosud nebyl vytýkán, a vede-li toto nové dílčí skutkové zjištění k rozšíření právní kvalifikace postihovaného jednání, je nutno před vydáním rozhodnutí přistoupit k „rozšíření obvinění“. Z uvedeného vyplývají dva výchozí závěry: 1. skutek musí být v oznámení o zahájení řízení definován natolik určitě, aby bylo „obviněnému“ zřejmé, jaké jednání je mu kladeno za vinu tak, aby se mohl účinně hájit; 2. mezi skutkem vymezeným v oznámení o zahájení řízení a skutkem vymezeným v rozhodnutí nemusí být naprostá shoda, neboť řízení před správním orgánem slouží právě k „ustálení“ jak skutkového vymezení, tak právní kvalifikace.“*
39. Žalobkyně namítala, že posuzované řízení trpělo procesní vadou spočívající v tom, že přestože v oznámení o zahájení kárného řízení bylo jednání žalobkyně kvalifikováno podle § 77 odst. 1 zákona o státní službě, konečné rozhodnutí stíhané jednání kvalifikovalo podle písm. n) tohoto zákonného ustanovení. Soud přisvědčuje žalobkyni, že prvoinstanční rozhodnutí specifikovalo na rozdíl od oznámení o zahájení řízení písm. n) § 77 odst. 1 zákona o státní službě. Toto však soud nepovažuje za procesní vadu. Jak vyplývá z výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu,

oznámení o zahájení řízení mělo obsahovat popis skutku tak, aby bylo žalobkyni zřejmé, jaké její jednání bude posuzováno, a mohla se odpovídajícím způsobem hájit. Ve skutku popsaném v oznámení o zahájení kárného řízení a skutkové větě meritorního rozhodnutí není rozdíl. Žalobkyni tak muselo být z oznámení o zahájení kárného řízení bezpečně známo, že předmětem řízení je její předmětný e-mail a že v jeho odeslání je spatřováno podezření ze zaviněného porušení služební kázně. Skutečnost, že toto jednání bylo v konečném rozhodnutí podřazeno pod písm. n) § 77 odst. 1 zákona o státní službě, nemohlo žalobkyni procesní obranu jakkoli ztížit a nemohlo tudíž u ní tímto dojít k žádné procesní újmě. Tento závěr lze podpořit i tím, že žalobkyně při jednání před prvostupňovým orgánem dne 27. 1. 2020 výslovně ustanovením § 77 odst. 1 právě ve vztahu k písm. n) zákona o státní službě argumentovala. Proto nemohla být právní kvalifikací užitou konečným rozhodnutím zaskočena. A dále, přestože se žalobkyně o tom, že stíhané jednání bylo posouzeno podle písm. n) § 77 odst. 1 zákona o státní službě, dozvěděla podle žaloby až z prvoinstančního rozhodnutí, v odvolacím řízení ani v žalobě neuvedla, jaká její konkrétní obrana tím byla znemožněna. Jinými slovy, ani z odvolání, ani z žaloby nelze zjistit, že by žalobkyní vytýkaná vada (i kdyby existovala) fakticky výkon procesních práv žalobkyně ovlivnila – byl-li by v oznámení o zahájení řízení odkaz na písm. n), žalobkyně by učinila procesní úkony, které ve skutečnosti neprovedla, a tím byla poškozena. Soud v této souvislosti připomíná, že ne každá procesní vada kárného řízení vede k jeho zrušení správním soudem. Ke zrušení rozhodnutí může vést jen taková procesní vada, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí. Z odvolání ani žaloby takový atak na zákonnost rozhodnutí nevyplývá, protože žalobkyně netvrdí, že a jakou konkrétní procesní obranu by užila, pokud by právní kvalifikace v oznámení o zahájení kárného řízení byla doplněna o písm. n).

40. Soud shrnuje, že měl za nedůvodnou žalobní argumentaci, že absence detailní kvalifikace kárného provinění v oznámení o zahájení kárného řízení žalobkyni znemožnila vést účinně svou obranu. Žalobkyně totiž věděla, jaké její jednání je jí kladeno za vinu, kdy ostatně sama svou procesní obranu proti písm. n) odst. 1 § 77 zákona o státní službě zaměřila.
41. Ani druhý okruh žalobních námitek nebyl opodstatněný.
42. Závěr o spáchání kárného provinění je na str. 8 prvoinstančního rozhodnutí odůvodněn takto: „Ze všech provedených důkazů má kárná komise za nesporné odeslání emailu *obsahujícího vulgární text ze strany účastnice řízení na Ministerstvo zdravotnictví a to ve služební době a ze služebního úřadu za použití služebního počítače a ze služební adresy účastnice řízení. Adresát byl účastnicí řízení označen jako X. v oslovení emailu byl uveden ministr zdravotnictví. V textu emailu nikde není uvedeno, že by účastnice řízení žádala o schůzku s ministrem a není to možné ani z textu dovodit. Email obsahuje pouze debonestující vulgarismy, nic jiného. Email adresovaný na adresu ministerstva zdravotnictví začínající heslem „veřejnost“ není z povahy věci možné považovat za soukromý.*“ Prvostupňový orgán na str. 9 dodal, že „*To, že má státní zaměstnanec zachovávat pravidla slušnosti vůči představeným, ostatním státním zaměstnancům a zaměstnancům ve správním úřadu a při úředním jednání, je definice uvedená v § 77 odst. 1. písm. n). Ta je skutečně vztažena na dobu, kdy státní zaměstnanec vykonává službu. Během této služby nejvíce komunikuje se svými představenými, ostatními státními zaměstnanci či ostatními zaměstnanci správního úřadu, v němž působí. Výkonu*

služby odpovídá i definice úředního jednání - neboť pouze státní zaměstnanec ve výkonu služby může vést, či se jinak zúčastnit úředního jednání.“ Prvostupňový orgán konstatoval, že žalobkyně chtěla odeslat dehonestující e-mail s cílem poškodit tehdejší služební orgán, kterým byl Mgr. Bc. J. K., nechtěla vyvolat schůzku s ministrem zdravotnictví, protože to z textu nevyplývá, ale uvedla, že její tehdejší služební orgán je „blb“, „úředně bezdomovec“ a „debil, kterého není možné nechat vládnout“. Jakkoliv by byl email soukromý, nebo veřejně přístupný, obsahuje dehonestující vulgarismy a byl adresován na adresu veřejně přístupnou, úředníkům veřejné správy a ve veřejné věci.

43. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala (str. 6), že „*Skutek, který je účastníci řízení kladen za vinu, byl bez důvodných pochybností prokázán, přičemž účastnice řízení nijak nepopírá samotné odeslání předmětného e-mailu, z jehož znění je zřejmé porušení povinnosti zachovávat pravidla slušnosti vůči představenému.*“ Argumentaci žalobkyně soukromým charakterem předmětného e-mailu žalovaná odmítla a k odůvodnění prvoinstančního orgánu dodala, že e-mail byl odeslán ze služebního e-mailu žalobkyně na obecnou adresu pro komunikaci veřejnosti s Ministerstvem zdravotnictví „X.“ ve služební době a ve věci týkající se služby, kdy žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí, že jí není zřejmé, na základě čeho žalobkyně dovozuje, že by měl takovýto e-mail podléhat listovnímu tajemství. Skutečnost, že e-mail byl následně úředním postupem předán k vyřízení státnímu tajemníkovi v Ministerstvu zdravotnictví a z e-mailu bylo zřejmé možné porušení služební kázně, nevylučovala, aby byl e-mail použit jako podklad pro podání podnětu k zahájení kárného řízení. Podle žalované (str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí) „[...] není ani relevantní skutečnost, zda účastnice řízení chtěla na základě předmětného e-mailu vyvolat jednání s ministrem zdravotnictví, případně upozornit na nutnost hospodárného využívání státních prostředků, neboť projevit svůj nesouhlas s pověřením Mgr. Bc. J. K. zastupováním ředitele Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje se sídlem v Plzni mohla i v mezích slušnosti. Zachování lidské důstojnosti a osobní cti patří k základním právům každého člověka, a jelikož zákon o státní službě v § 77 odst. 1 písm. n) výslovně ukládá státnímu zaměstnanci povinnost zachovávat pravidla slušnosti vůči představeným (jakož i jiným zaměstnancům), jednání účastnice řízení se dá označit jako jednání, které je v rozporu s právem, tedy i zásadami, na nichž jsou založeny pracovněprávní a služebněprávní vztahy. Z textu e-mailu je pak zcela zřejmé, že míří vůči Mgr. Bc. J. K., a to i bez toho, že by zde bylo konkrétně zmíněno jeho jméno, neboť účastnice řízení v předmětném e-mailu hovoří o člověku, který byl jmenován místo ředitele Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje se sídlem v Plzni poté, co byl dosavadní ředitel MUDr. P. T. zproštěn výkonu služby.“ Žalovaná dodala, že povinnost uvedenou v § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě musí státní zaměstnanci dodržovat nejen při úředním jednání, tedy nikoli pouze v rámci úkonů činěných při správních řízeních. Jednání žalobkyně jako státní zaměstnankyně, navíc představené, by podle žalované bylo nepřijatelné, i pokud by e-mail stejného znění odeslala ze svého osobního e-mailu mimo služební dobu.
44. Z napadeného a prvoinstančního rozhodnutí je zřejmé, že žalobkyně byla uznána vinnou, že zaviněně porušila služební kázeň podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě §

- 77 odst. 1 zákona o státní službě tím, že v rozporu s § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě neplnila povinnost zachovávat pravidla slušnosti vůči představeným, ostatním státním zaměstnancům a zaměstnancům ve správním úřadu a při úředním jednání. Skutek žalobkyně, který byl takto posouzen, spočíval v tom, že žalobkyně jako ředitelka odboru hygieny obecné a komunální KHS odeslala ve služební době ze služební emailové schránky ministroví zdravotnictví e-mail, v němž zástupce ředitele KHS označila za člověka, který nic neumí, je úředním bezdomovcem, blbem a debilem.
45. Jelikož podle právní věty výroku rozhodnutí o vině žalobkyně bylo jednání žalobkyně posouzeno podle § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě, nemohly ani teoreticky nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k písm. c) a t) § 77 odst. 1 zákona o státní službě tak, jak zní žalobní námitky, vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a byly tudíž mimoběžné. Žalobkyně totiž namítala, že se žalovaná nevypořádala s tvrzením žalobkyně, že povinnosti podle ust. § 77 odst. 1 písm. c) a t) zákona o státní službě nemusí státní zaměstnanec dodržovat, pokud nevykonává službu. Jelikož žalobkyně nebyla uznána vinnou pro porušení písm. c) a t) § 77 odst. 1 zákona o státní službě, byla polemika o to, zda tam stanovené povinnosti musí státní zaměstnanec dodržovat i mimo službu bezpředmětná.
46. Jiná je však situace u písm. n) § 77 odst. 1 zákona o státní službě, kde žalobkyně argumentovala tím, že tuto povinnost nemusela dodržovat mimo službu, kdy předmětný e-mail měl soukromý charakter, s nímž se měl a mohl seznámit jen adresát (ministr) a bez jeho svolení nemohl e-mail sloužit jako podnět pro zahájení kárného řízení.
47. K této otázce soud uvádí, že z § 77 odst. 2 a contrario zákona o státní službě vyplývá, že státní zaměstnanec není povinen dodržovat povinnost stanovenou v § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě, pokud nevykonává službu. Pro posouzení kárné odpovědnosti žalobkyně tedy bylo právně významné, zda odeslala předmětný e-mail při výkonu služby nebo ne. Zde nebylo sporu o tom, že předmětný e-mail odeslala žalobkyně ze své služební emailové schránky X. na e-mailovou adresu X. s označeným předmětem „prosba“. Sama žalobkyně ve svém podání ze dne 30. 3. 2020 výslovně uvedla, že e-mail zaslala jako pracovník KHS za účelem získat vysvětlení situace ministrem.
48. Soud všechny tyto skutečnosti vyhodnocuje stejně jako kárné komise tak, že při odeslání e-mailu žalobkyně vykonávala službu: Žalobkyně byla na pracovišti, jednalo se o dobu výkonu služby, použila služební e-mailovou schránku a obsah zprávy se výkonu služby též týkal. Soud uvádí, že služební e-mailová pošta má obdobný režim jako pošta standardní, tzn. e-mail odeslaný ze schránky, kde za zavináčem se nachází označení služebního úřadu žalobkyně, má zcela stejné účinky jako by dopis žalobkyně nechala odeslat na hlavičkovém papíru KHS. Skutečnost, že tedy žalobkyně při odeslání e-mailu jednala z titulu svého služebního zařazení na služebním úřadě, je tedy zřejmá již z toho, z jaké e-mailové adresy e-mail žalobkyně odeslala. Navíc to, že při odeslání e-mailu žalobkyně vykonávala službu, žalobkyně sama potvrdila ve svém vyjádření ze dne 30. 3. 2020 (*„E-mail jsem zaslala jako pracovník KHS...“*). Lze si představit situaci, kdy státní zaměstnanec ze služebního emailu odešle privátní email, aniž vykonává službu. Nicméně toto je v posuzovaném případě vyloučeno jednak vyjádřením samotné žalobkyně, ale i adresátem e-mailu, kterým bylo Ministerstvo zdravotnictví, a obsahem e-mailu. Žalobkyně se mylí, pokud má za adresáta ministra,

protože adresa, kterou pro odeslání e-mailu užila, zcela zřejmě soužila ministerstvu. Z žalobkyní užití adresy nelze dovodit, že by šlo o dopis ministrovi. I kdyby šlo o dopis adresovaný ministrovi, opět by to však osvědčovalo, že šlo o výkon služby, protože se dopis týkal služebního úřadu žalobkyně. Obsahem e-mailu totiž byly poměry na KHS, což se týká služebního poměru žalobkyně a výkonu její služby. Soud shrnuje, že nemá pochyb o tom, že při odeslání e-mailu žalobkyně službu vykonávala a tím je vyloučen soukromý charakter dopisu. Z toho vyplývá, že žalobkyně měla při formulaci své e-mailové zprávy zachovávat pravidla slušnosti vůči představeným, ostatním státním zaměstnancům a zaměstnancům ve správním úřadu, tzn. mj. vůči zástupci ředitele KHS.

49. V této souvislosti lze odkázat i na vyhlášku č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, podle jejíhož § 5 odst. 1 platí, že pokud je v adrese na obálce doručené veřejnoprávnímu původci uvedeno nad názvem veřejnoprávního původce jméno, popřípadě jména, a příjmení fyzické osoby, předá veřejnoprávní původce obálku adresátovi, popřípadě jím určené fyzické osobě, neotevřenou. Zjistí-li adresát po otevření obálky, která mu byla předána, že obsahuje dokument úředního charakteru, zabezpečí bezodkladně, aby bylo ve vztahu k tomuto dokumentu dále postupováno podle této vyhlášky. Pokud je v adrese na obálce doručené veřejnoprávnímu původci uvedeno jméno, popřípadě jména, a příjmení fyzické osoby pod názvem veřejnoprávního původce nebo vedle něj, veřejnoprávní původce postupuje, jako by údaje o fyzické osobě nebyly na obálce uvedeny. Pokud byl dokument v digitální podobě úředního charakteru zaslán na adresu elektronické pošty zřízenou veřejnoprávním původcem, která nebyla veřejnoprávním původcem zveřejněna podle § 2 odst. 3 písm. c) jako elektronická adresa podatelny, postupuje adresát obdobně podle věty druhé.
50. § 2 odst. 3 písm. c) vyhlášky č. 259/2012 Sb. přitom stanoví, že veřejnoprávní původce s výjimkou veřejnoprávního původce, u něhož to neumožňuje zvláštní povaha jeho působnosti, zveřejní na své úřední desce, a nezřizuje-li ji, na svých internetových stránkách, informace o provozu podatelny a o podmínkách přijímání dokumentů s tím, že alespoň uvede elektronickou adresu podatelny, kterou je adresa elektronické pošty. V posuzované věci není sporu o tom, že žalobkyní užitá adresa v X. nebyla elektronickou adresou podatelny zveřejněnou na úřední desce ministerstva ve smyslu § 2 odst. 3 písm. c) vyhlášky č. 259/2012 Sb. Proto je nutno aplikovat poslední větu § 5 odst. 1 vyhlášky č. 259/2012 Sb. a postupovat podle věty druhé. Z toho vyplývá, že při nakládání se zprávou žalobkyně na ministerstvu k žádnému pochybení nedošlo. Namítla-li žalobkyně, že ministerstvo s její zprávou disponovalo chybně, jde o námitku mimoběžnou, protože rozhodné bylo, že šlo o zprávu, kterou žalobkyně odeslala při výkonu služby, a o obsah zprávy. Skutečnost, že žalobkyně tak, jak uvádí v žalobě, chtěla e-mailem docílit schůzky s ministrem, není důkazem o soukromé povaze zprávy a naopak prokazuje úřední charakter emailu – žalobkyně chtěla projednat skutečnosti související se svým služebním zařazením s úřední osobou nadanou pravomocí ministra.
51. Žalobkyně v žalobě namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože se žalovaná nevypořádala s tvrzením žalobkyně, že povinnost podle § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě nemusí státní zaměstnanec dodržovat, pokud nevykonává službu. Soud z odvolání žalobkyně zjistil, že žalobkyně formulovala svou odvolací námitku tak, že úřední jednání státního zaměstnance je jen jednání ve správním řízení, kdy žalobkyně napsáním e-mailu nevykonávala žádnou službu a nevedla s ním žádné

úřední jednání – na dodržování povinností podle § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě se dbá pouze při výkonu služby. Takto formulovanou námitku vypořádala žalovaná na str. 8 napadeného rozhodnutí takto: *„Kárná komise II. stupně se rovněž neztotožňuje s tvrzením účastnice řízení, že povinnost uvedenou v § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě musí státní zaměstnanci dodržovat pouze při úředním jednání, tedy pouze v rámci úkonů činěných při správních řízeních. Z jazykového výkladu § 77 odst. 1 písm. n) totiž dle kárné komise II. stupně vyplývá, že pravidla slušnosti musí být zachovávána vždy, a to i při úředním jednání, a nikoliv, že musí být zachovávána pouze při úředním jednání, o čemž svědčí použití spojky „a“ v předmětném ustanovení zákona o státní službě („a při úředním jednání“).“* Je zřejmé, že žalovaná pochopila odvolací námitku tak, že žalobkyně argumentuje tím, že k porušení § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě se vyžaduje, aby k jednání došlo v rámci úředního jednání, přičemž žalobkyně při odeslání e-mailu úřední jednání nevedla. Tuto námitku žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí popsáním způsobem vyvrátila, kdy soud se s tímto výkladem § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě ztotožňuje. Žalobní námitka však zní tak, že žalovaná nevypořádala námitku, že povinnost podle § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě nemusí státní zaměstnanec dodržovat, pokud nevykonává službu. Této námitce lze v zásadě přisvědčit, kdy z uvedeného je zřejmé, že argumentace žalované vypořádala jen část odvolací námitky. Nicméně důvodnost této žalobní námitky nevedla soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, protože tato procesní vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak je výše vyloženo, povinnost podle § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě nemusí státní zaměstnanec dodržovat, pokud nevykonává službu, avšak žalobkyně při odeslání e-mailu službu vykonávala. Polemika o to, zda povinnost podle § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě nemusí státní zaměstnanec dodržovat, pokud nevykonává službu, je proto pro posouzení věci irelevantní, jelikož její výsledek není pro rozhodnutí právně významný. Jelikož žalovaná řádně nevypořádala odvolací námitku, která se mýjela tím, o co bylo rozhodnutí opřeno, a týkala se otázky nevýznamné pro rozhodnutí věci, nemohlo její absentující vypořádání ohrozit zákonnost napadeného rozhodnutí. Odkaz žalované ve vyjádření k žalobě na tam citovanou pasáž rozsudku Krajského soudu v Praze, čj. 48 A 115/2016-102, ze dne 11. dubna 2019 považuje soud za případný a přidává ještě odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. února 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, podle něhož platí, že *„Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. (...) Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13), zpravidla proto postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, případně, za podmínky tomu přiměřeného kontextu, je akceptovatelná i odpověď implicitní (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, usnesení ze dne 6 As 153/2014 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí.“*

52. Soud dodává, že žalobkyně se nemůže dovolávat obdoby listovního tajemství podle čl. 13 LZPS, protože toto je určeno pro zprávy soukromého charakteru a i tyto jsou

chráněny jen proti zásahům ve vztahu k třetím osobám, zejména pak státu. Adresát soukromé zprávy však se zprávou může naložit podle svého. Dopřavované zprávy jsou podle § 182 trestního zákoníku chráněny obdobně.

53. Pokud žalobkyně v žalobě namítla, že nechtěla svým e-mailem vyvolat pohoršení u dalších státních zaměstnanců, uvádí soud, že žalobkyni nebyl kladen za vinu úmysl vyvolat pohoršení, nýbrž porušení pravidel slušnosti při výkonu služby z nedbalosti. Jde tudíž o námitku mimoběžnou. Stejně tak míjící předmět řízení jsou další námitky žalobkyně tohoto okruhu, že žalobkyně e-mailem nedosáhla schůzky s ministrem.
54. Třetí okruh žalobních námitek týkající se posouzení škodlivosti kárného provinění žalobkyně není důvodný.
55. V posuzované věci byla žalobkyně postižena za spáchání kárného provinění, tedy svou povahou disciplinární delikt. Disciplinární delikty jsou, stejně jako přestupky, součástí tzv. správních deliktů. Ačkoliv z § 88 odst. 1 zákona o státní službě neplyne nutnost naplnění materiálního znaku kárného provinění, je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu naplnění i společenské škodlivosti jakožto materiálního znaku deliktu. Existence materiálního znaku správního deliktu by přitom měla být podmíněna samotným naplněním znaků formálních (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011 č. j. 1 Afs 14/2011-62). Z tohoto důvodu podle judikatury Nejvyššího správního soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí, kdy „V zásadě totiž platí, že materiální stránka správního deliktu je dána již naplněním skutkové podstaty deliktu. Až ve chvíli, kdy je z okolností případů jasné, že existují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání (tedy ve chvíli, kdy konkrétní společenská nebezpečnost nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti), musí se intenzitou konkrétní společenské nebezpečnosti zabývat i v odůvodnění. Obzvláště u správních deliktů, jejichž naplnění nevyžaduje zavinění, nebudou mít okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétní společenskou nebezpečností (jak vyplývá z výše uvedené judikatury NSS, jedná se např. o okolnosti jako je míra zavinění, vztah pachatele k jednání, způsob jeho spáchání, pohnutky a osoba pachatele) na naplnění materiální stránky deliktu žádný vliv. Tyto zvláštní okolnosti však mohou být zohledněny při stanovení sankce.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011 č. j. 1 Afs 14/2011 – 62). „Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012 č. j. 9 As 34/2012–28). Ustálenost judikatury správních soudů k této otázce dokládá i nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020 čj. 6 As 2/2020 – 38, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Konečně ke zkoumání materiální stránky přestupku nebyl v daném případě žádný důvod, neboť se jednalo o zcela standardní případ porušení zákazu stání, který ničím nevybočoval z obvyklého průběhu věcí, a nezavdával tudíž příčinu se k materiální stránce protiprávního jednání podrobněji vyjadřovat (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. března 2011 č. j. 1 Afs 14/2011 - 62, bod 13).“
56. Soud shrnuje, že není-li projednáván na první pohled skutkově výjimečný případ tím, že společenská škodlivost nemusí dosahovat ani minimální hranice typové

nebezpečnosti, a účastník řízení se explicitního posouzení společenské škodlivosti v řízení nedomáhá, nemusí se kárné orgány intenzitou konkrétní společenské nebezpečnosti zabývat v odůvodnění rozhodnutí výslovně. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za kárné provinění, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak kárného provinění, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.

57. V posuzovaném případě spočívala skutková podstata stíhaného kárného provinění v tom, že žalobkyně porušila odesláním e-mailu pravidla slušnosti, protože v němž označila zástupce ředitele KHS za člověka, který nic neumí, je úředním bezdomovcem, blbem a debilem. V takovém případě soud dospívá k jednoznačnému závěru, že nemůže být sporu o tom, že popsaný soubor difamujících tvrzení a vulgarit přesahuje minimální hranici společenské škodlivosti potřebnou pro naplnění materiální stránky kárného provinění, tzn., že jde o takové porušení pravidel slušnosti, které je natolik společensky škodlivé, že jde o kárné provinění, které porušuje veřejný zájem na důstojné a kultivované státní správě respektující právo na čest a důstojnost. Jelikož se tedy jednalo o případ, o něhož žádné pochybnosti o naplnění materiální stránky kárného provinění vznikat nemohly, neměly kárné orgány důvod výslovně v odůvodnění svých rozhodnutí tuto otázku zmiňovat.
58. Soud dodává, že argumentace žalobkyně, že kdyby její e-mail neobsahoval vulgarismy, šlo by o e-mail věcný, je mimoběžná, protože právě vulgarity obsažené v e-mailu byly předmětem řízení. Odkazovala-li žalobkyně v souvislosti se zásadami demokratického právního státu na nepřípustný kult osobnosti a persekuci, pak soud k tomu uvádí, že nelze směřovat obsah a formu kritiky. V demokratickém právním státě je věcná kritika vítaným přínosem, jemuž nesmí být kladeny překážky, nicméně to platí (mj.) v zásadě za podmínky, že tím nedochází k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv jiných. Jinými slovy, zaměstnanci jistě mohou projevit svůj nesouhlas s poměry na pracovišti, ale svými projevy nesmí porušit zásady slušnosti. Soud při těchto úvahách vychází z toho, že věcnou kritiku lze vždy vyjádřit slušnou formou. Žalobkyně nebyla postižena za to, že se dožadovala sdělení od nadřízeného nebo že vyjádřila svůj věcný názor na poměry na pracovišti, nýbrž za to, že se při výkonu služby nepřijatelně vulgárním způsobem vyjádřila o jiném zaměstnanci.
59. Namítla-li tedy žalobkyně, že kárné orgány pominuly materiální znak kárného provinění, nešlo o námitku důvodnou. Vzhledem k naplnění formálních znaků kárného provinění, tedy zaviněnému porušení (základních) pravidel slušnosti byl naplněn i materiální znak deliktu. V průběhu kárného řízení nebyly zjištěny takové výjimečné okolnosti, které by snížily společenskou škodlivost jednání žalobkyně do té míry, že by materiální stránka deliktu nebyla naplněna. Žalobkyně existenci jiných relevantních okolností, než které byly známy kárným orgánům při jejich rozhodování, v kárném řízení neuvedla. Nebylo povinností kárných orgánů se v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně zabývat materiálním znakem provinění, kdy lze přisvědčit žalované, že na str. 8 napadeného rozhodnutí vymezila, že jednání žalobkyně bylo škodlivé proto, že nebylo slušné a bylo v rozporu s chráněnou lidskou důstojností a osobní ctí. Za této situace nemohla absence dalšího explicitního posouzení naplnění materiálního znaku kárného provinění (vč. rozsahu způsobené újmy, míry zásahu hodnot chráněných veřejným zájmem, vliv na výkon služby) způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

60. Odkázala-li žalobkyně na metodický pokyn náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 3/2016 ze dne 12. 10. 2016, pak ten není závazný pro posouzení soudu a je výslovně navázán na individuální okolnosti případu. Proto tato část žalobní argumentace nevedla ke zpochybnění zákonnosti napadeného rozhodnutí.
61. Ani čtvrtému okruhu žalobních námitek soud nepřisvědčil.
62. Námitka především mívá důvod rozhodnutí – porušení pravidel slušnosti odesláním e-mailu. Žalobkyně vytýká žalované, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedla, zda se o pověření zástupce ředitele KHS dozvěděla ze své úřední činnosti nebo jinak. Především je nutno uvést, že okolnosti pověření zástupce nebyly pro rozhodnutí věci významné. Dále je nutno uvést, že žalobkyně pověření zástupce nezpochybňovala. Dále je nutno dodat, že i kdyby zdroj poznání žalované o pověření zástupce byl jakýkoli, nemohlo to mít vliv na zákonnost rozhodnutí, které spočívalo na závěru, že užití dehonestujících tvrzení a vulgarit ve zprávě žalobkyně porušovalo pravidla slušnosti. V této souvislosti nelze přehlédnout, na což poukázala žalovaná ve vyjádření k žalobě, že žalobkyni jmenované na služebním místě ředitelky odboru hygieny obecné a komunální KHS muselo být pověření zástupce nepochybně známo, jak ostatně vyplývá právě z předmětného e-mailu.
63. Soud tedy neshledal žádný z žalobkyní uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

64. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaná práva na náhradu nákladů řízení ve vyjádření k žalobě i při jednání soudu výslovně vzdala, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. února 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu